

jam stališče, da uporaba šahovskih figur omogoča »izluščeno« ponazoritev odnosov med različnimi akterji, supervizantu pomaga ubesediti ali ponazoriti občutje iz konkretne situacije, predvideti možne rešitve iz situacije ter posledice teh odločitev.

Na neki točki je treba supervizanta potegniti nazaj iz sveta čustev, fantazij ter ga pripeljati do akcijskega načrta oziroma faze aktivnega eksperimentiranja. Tu je mogoče izkoristiti temeljno značilnost šaha - vzročno-posledičnost. Od supervizanta to terjajo predvidevanje, načrtovanje, analizo posledic načrtovanega ravnanja, tudi postavitve v čevlje drugega.

Odnosi med ljudmi so seveda bistveno preveč zapleteni, da bi jih lahko poenostavili na šahovsko igro. To tudi ni cilj uporabe šahovskih figur v supervizijskem pro-

Uporaba šahovskih figur služi le kot vzpodbuda supervizantu, da se predstavljenega gradiva loti z aktivnim delovanjem obeh možganskih hemisfer in v procesu učenja zajame vse pomembne elemente izkustva.

cesu. Uporaba šahovskih figur služi le kot vzpodbuda supervizantu, da se predstavljenega gradiva loti z aktivnim delovanjem obeh možganskih hemisfer in v procesu učenja zajame vse pomembne elemente izkustva.

Viri in literatura:

1. Ajduković, M., Cajvert, L. (2004). Supervizija u psihosocijalnom radu. Zagreb: Društvo za psihološku pomoć.
2. Caldwell, S. (1990). Igramo šah. Ljubljana: Cankarjeva založba.
3. Gattins, M. (2001). Spatial Schemas and Abstract Thought. Cambridge, London: MIT Press.
4. Kobolt, A. (2004). Metode in tehnike supervizije. Ljubljana: Pedagoška fakulteta.
5. Kobolt, A., Žorga, S. (2006). Supervizija: proces razvoja in učenja v poklicu. Ljubljana: Pedagoška fakulteta.
6. Marentič Požarnik, B. (2000). Psihologija učenja in pouka. Ljubljana: DZS.
7. Milošević Arnold, V. et al. (1999). Supervizija-znanje za ravnanje: priročnik za supervizijo kot proces učenja za strokovno ravnanje in osebni razvoj. Ljubljana: Socialna zbornica Slovenije.
8. Russel, P. (1986). Knjiga o možganih. Ljubljana: Državna založba Slovenije.
9. Žorga, S. (2002). Modeli in oblike supervizije. Ljubljana: Pedagoška fakulteta.